

ներէն մին միայն և այն մասամբ լոկ, և ազգայնաճալու պատրանքն ունենալ...

Կարելի՞ է չունենալ արեւելականութեան, վաղնջականութեան, ազգայնականութեան և աւանդականութեան հիմք, և ունենալ անոնց կենդանի համադրութենէն բուսած բողբոջած ձեւական վայելչութիւն մը լոկ:

Ձեռք ցանկար բնաւ կոտորել Մայր եկեղեցիին կարօտէն թե առած թռիչքի մը թափը, բայց չենք կրնար նաև արդիւի զմեզ ըսելէ թէ Հայ եկեղեցւոյ ծէսերէն լոկ քանի մը պատառիկներով զարդարելով Հայ բողբոջական եկեղեցին ուրիշ բան պիտի ըրած չըլլային՝ քան ինչ որ կ'ընեն պճնելով բեղոյր մը դրախտահաւի քանի մը փետուրներով:

Խորքը պէտք է ունենալ՝ մակերեսը ունենալու համար:

★ ★ ★

ՏԱՐՕՐԻՆԱԿ ԻՐԿՈՒՆՆԵՐ ԿԱՆ...

Տարօրինակ իրկուններ կան ուր ծաղիկներն հոգի մ'ունին.

Ուր օդին մէջ չըղայնօճած՝ կ'ալեծըփի ապաւաւմնին.

Ուր, կոհակին վրայ դանդաղ եւ հառաչով մը ծանցացած,

Շրթունքներու վրայ կուգայ մահաճալ սիրքը էն գողօսկ:

Տարօրինակ իրկուններ կան, ուր ծաղիկներն հոգի մ'ունին.

Այդ իրկունները, ես կ'երթամ ինչպէս կին մը՝ գորովազեղ:

Առօսուներ կան լուսապայծառ, ու վարդերով արճախուրուած,

Ուր՝ ժայռերէ վազող ջուրի գուարթութիւններն ունի հոգին.

Ուր սիրեն երկինք մըն է Զատիկի, զանգակներով ամբողջ լեցուն.

Ուր միսն ամբիծ է, անառաւ, ու միսքն համակ է անբացփաւ.

Առօսուներ կան լուսապայծառ, ու վարդերով արճախուրուած.

Այդ առօսուները, ես կ'երթամ պարմանիի մը պէս ուրախ:

Յորեկներ կան ջրմոյն, ուր խանջ՝ յոգնած՝ ինզիմքը նանչնալէ,

Սիրքը, դարձած հազարամեայ, իր աւարին վրայ կը նըստի,

Ուր կարծես էն անոյց անցեալն ալ վիծակ մ'է գունաթափուած.

Ուր դերասան մը շրջումն, խեղճ, տարածօրէն կը տարծկոծի.

Յորեկներ կան ջրմոյն, յոգնած՝ նանչնալու ծանրութենէն,

Այդ ցորեկները, ես կ'երթամ ինչպէս նախնի մը՝ կորացած:

Տարակոյսի գիւերներ կան, ուր կը պըրկէ քեզ անձկութիւնն.

Ուր հոգին ծայրն իջած այլերս սանդուխին պարուրածէ,

Ու սոսկալի անհունին վրայ կախուած ջրժգոյն ու դալկահար,

Կը գգայ խորունկ անդունդին հովն, ու կ'ընկըրկի ինքնակորոյս:

Տարակոյսի գիւերներ կան, ուր կը պըրկէ քեզ անձկութիւնն.

Այդ գիւերներն, ես ըսուերին մէջ ալ մեռել մըն եմ կարծես:

ALBERT SAMAIN